

Denne Bestemmelse, synes jeg, er meget mangelfuld. Den gennemsnitlige Renindtægt i de sidste tre Aar kan maaske være Nul, medens den i de tre foregaaende Aar ikke har været saa lille. Jeg tror, en saadan Bestemmelse derfor ikke er paa sin Plads, men at det ganske vist vilde være heldigere ogsaa at overlade Vurderingen til vedkommende Taksationsmænds fri Skøn.

Ja, det er overflødig at opholde mig videre ved de forskellige Bestemmelser om Vurderingsmænd. I denne Lov skal Amtsraadet udnævne Vurderingsmændene; i den anden Lov skulle Sogneraadene udnævne Vurderingsmænd for hver Kommune. Her føjer man altsaa dette nye Apparat ind i den kommunale Beskatning, og da det er et Apparat, som slet ikke falder sammen med det andet, som man foreslaar i Loven om Formue- og Indkomstskat, er det muligt, ja endogsaa meget rimeligt, at de to Taksationskommissioner ville komme i Kollision med hinanden. Jeg synes, man kunde benytte en og samme Taksationskommission begge Steder.

I § 30; sidste Stykke, siges der, at Vurderingsmændene skulle have saa og saa meget. Det forekommer mig, at Betalingen der er temmelig lavt sat. Den er adskilligt under, hvad der ellers er almindeligt for det allersimpleste Arbejde, og Bestemmelsen synes mig tillige uklar. Jeg ved ikke, om det er 1 Kr. 75 Ø. for en halv eller for en hel Dag; jeg ved ikke, om det er en halv eller en hel Dag, der skal beregnes til 6 Timer. Ellers vil jeg sige, at de Omkostninger, som foranlediges ved denne og den anden Lov, alligevel ere saa omfattende og mangfoldige, at selv om man ogsaa kunde sætte Pris paa at faa en saadan Ejendomsskyld gennemført, staa den ikke i Forhold til Udgifterne, for denne Ejendomsskyld kan tilvejebringes simplere og klarere paa anden Maade.

Ja, Forskellighederne med Hensyn til Overinstanserne, havde jeg Lejlighed til at omtale ved den foregaaende Sag. De samme Forskelligheder vise sig ogsaa her. I eet Tilfælde ere Amtmændene Overinstans, i et andet Tilfælde Amtsraadet, og i et tredje er Overskattekommissionen Overinstans. Det vilde være uligere simplere, om man kun havde een Overinstans at henvende sig til, saaledes som nu, thi nu er der kun een. — Ja, jeg skal for øvrigt, som sagt, ikke opholde mig videre ved Enkeltheder i Lovforslaget. Jeg skal kun til Slutning udtale, at som Helhed ser dette Forslag ikke saa lidt mere tiltalende ud end det, vi behandlede i forrige Uge. Der er en

hel Del Bestemmelser, som vi kunne komme let over, fordi vi paa Forhaand ere enige om dem, og dernæst er der en Del andre Bestemmelser, som jeg ogsaa naaber, vi skulle kunne komme over, og naar der er god Villie paa begge Sider, komme vi ogsaa nok ud over forskellige Uoverensstemmelser paa flere andre Punkter. Men denne Ejendomsskyld, som man ogsaa satte ind i denne Lov, og den ny Tanke, som den lykkelige Haand har tilvejebragt, den ny Tanke om Forskelsbeskatning, tror jeg er umulig og uigennemførlig. Jeg finder derfor Anledning til at anbefale, at man ogsaa for denne Sags Vedkommende lægger Skattekommissionens Forslag til Grund for vor videre Behandling.

Indenrigsministeren (Bramsen): Naar jeg føjer Begyndelsen af mine Udtalelser til den ærede sidste Talers Slutningsord, vil jeg begynde med at sige, at Skattekommissionens Forslag om Kommuneskatterne foreligger ikke til Behandling, saa jeg saa vidt muligt i de Udtalelser, som jeg fremkommer med, vil holde mig borte fra det Lovforslag, som jeg ved, vi ved en senere Lejlighed og med en anden Dagsorden ville komme til at behandle. Men det vil ikke være ganske muligt at gøre det efter de Udtalelser, som ere faldne fra et Par af de ærede Medlemmer og ikke mindst fra den ærede sidste Talers Side. Jeg skal da, for at begynde med den ærede sidste Taler, udtale, at det virkelig har været min Mening, at denne Forskelsbeskatning, den mellemkommunale Skattefordeling, som er foreslaaet her, skulde kunne finde Tilslutning ogsaa fra den Side og fra det Ting, hvortil det meget ærede Medlem overvejende støtter sig. Det er nemlig ingenlunde saaledes, at Landkommunerne efter Regeringens Forslag ikke ville faa noget, i alt Fald ikke, dersom de Udtalelser ere rigtige, som i en Række Aar ere fremkomne, og dersom de Profetier, som ere fremsatte med Hensyn til Resultaterne af den øvrige Skattereform, blot tilnærmelsesvis maatte vise sig at gaa i Opfyldelse. Det er nemlig for det første gjort gældende, altsaa i Favør af Regeringens Forslag, at man ingenlunde gennemgaaende i Landkommunerne havde en lav Skatteprocent. Man har ved forskellige Lejligheder gjort gældende, at man endogsaa var oppe paa en saa høj Skatteprocent som 10. Jeg er ganske vist i sin Tid bleven noget forundret over, at man fremsatte denne Paa-stand, men da det gentagne Gange senere, uimodsagt, netop af landkommunale Re-